

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 lipca 2022 roku

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowana przez pełnomocnika wniosła pozew przeciwko R. K. o zapłatę 3930,82 zł wraz z odsetkami od ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 12 października 2020 przez (...) sp. z o.o. z pozwaną oraz umowy cesji wierzytelności z dnia 29 czerwca 2021 roku. Na dochodzoną przez stronę powodową kwotę 3930,82 zł składają się: należność główna w wysokości 2738,75 zł, należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 805,79 zł i skapitalizowane odsetki w wysokości 386,28 zł.

W odpowiedzi na pozew, pozwana działająca przez zawodowego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana zakwestionowała legitymację czynną powoda, ważność umowy cesji z uwagi na brak należytego umocowania do jej zawarcia oraz brak przedmiotowo istotnych elementów treści czynności prawnej. Zarzuciła nieudowodnienie istnienia roszczenia oraz niewykazanie jego wysokości. Kolejno pozwana powołała się na istnienie w umowie pożyczki klauzul abuzywnych i w konsekwencji nieważność umowy. Ponadto pełnomocnik pozwanej złożył oświadczenie o kredycie darmowym, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 246 z późn. zm.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2020 roku pozwana R. K. zawarła ze spółką (...) sp. z o.o. umowę pożyczki o nr (...). Całkowita kwota pożyczki wynosiła 3000 zł, natomiast całkowity koszt pożyczki wynosił 3768,85 zł, na który składały się: kwota odsetek naliczonych za cały okres kredytowania wynosząca 768,85 zł, opłata prowizyjna wynosząca 2283,17 zł oraz opłata za udzielenie pożyczki w wysokości 716,83 zł. Pożyczka była oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. W dniu zawarcia umowy stopa oprocentowania wynosiła 7,20 %. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 72,96%. Pożyczka została rozłożona na 40 miesięcznych rat, spośród których 39 rat wynosiło po 169,17 zł, natomiast ostatnia rata 171,22 zł. (...) sp. z o.o. przelała w dniu 12 października 2020 roku kwotę 3000 zł na konto pozwanej.

Dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami (k.15-21), Harmonogram spłat (k. 14), potwierdzenie wykonanej operacji (k.77)

Pozwana na poczet spłaty dwóch pierwszych rat pożyczki dokonała dwóch wpłat w wysokości po 170 zł w dniach 19 listopada 2020 roku i 21 grudnia 2020 roku. Pozwana zaprzestała spłacania kolejnych rat pożyczki. Wobec braku dokonania zapłaty przez pozwaną za 3 kolejne raty (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pismem z dnia 29 marca 2021 wezwał pozwaną do zapłaty z zagrożeniem wypowiedzenia umowy ze skutkiem na 30 dni od daty otrzymania pisma roku, jeżeli nie dokona ona spłaty zaległej kwoty w wysokości 510,36 zł.

Dowód: zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy (k.82-85)

W dniu 29 czerwca 2021 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarł ze stroną powodową (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę przeniesienia wierzytelności przysługującej mu względem pozwanej R. K.. Wymieniona umowa obejmowała pakiet 681 wierzytelności, wśród których była wierzytelność przysługująca stronie pierwotnie zawierającej umowę wobec pozwanej R. K.. Łączna kwota przeniesionej wierzytelności wyniosła 5978,60 zł, na co składały się kwoty: kapitał

2738,75 zł, odsetki umowne 141,21 zł, odsetki karne 105,65 zł, opłata prowizyjna 2278,48 zł, opłata za udzielenie pożyczki 714,51 zł.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k.89-172), wykaz wierzytelności do umowy cesji z dnia 29 czerwca 2021 roku (k. 88), zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności (k. 87), oświadczenie o dokonaniu cesji praw (k. 86), oświadczenie o zapłacie ceny wraz z potwierdzeniem przelewu (k. 173- 175).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach dołączonych do pozwu, do odpowiedzi na pozew oraz do pisma powoda z 13 czerwca 2022 roku. W szczególności na umowie pożyczki, umowie przelewu wierzytelności, wypowiedzeniu umowy, potwierdzeniu wypłaty kwoty pożyczki, których wiarygodność i autentyczność w ocenie Sądu nie budziła zastrzeżeń. W ocenie Sądu mogły one stanowić podstawę dokonywanych ustaleń faktycznych, w szczególności w zakresie treści umowy oraz wysokości zadłużenia pozwanej. Sąd pominął dowód strony pozwanej z wydruków orzeczeń sądów w innych sprawach, w których oddalono powództwa wniesione przez tego samego powoda. Wymienione rozstrzygnięcia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jako pozostające poza zakresem objętym niniejszym sporem.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Umowę pożyczki z dnia 12 października 2020 r. niewątpliwie należy zakwalifikować jako umowę o kredyt konsumencki, uregulowaną w ustawie z dnia z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2022.246 t.j.) (dalej także jako u.k.k.). Zgodnie z art. 3 u.k.k. przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Bezspornym jest, że na gruncie przepisów ustawy o kredycie konsumenckim udzielający pożyczki był przedsiębiorcą, albowiem zawodowo trudnił się udzielaniem kredytów konsumentom i w ramach swojej działalności udzielił pożyczki pozwanej, która była konsumentem. Ponadto kwota udzielonego kredytu była niższa niż maksymalna kwota kredytu wskazana w wyżej wymienionym przepisie.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła liczne zarzuty, kwestionując w zasadzie każdy podmiotowy i przedmiotowy aspekt powództwa, poczynając od legitymacji czynnej powoda, przez zarzuty dotyczące istnienia oraz wysokości roszczenia, występowania w umowie pożyczki klauzul abuzywnych oraz podnosząc oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

W pierwszej kolejności Sąd dokonał oceny zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zdaniem Sądu zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

Strona powodowa w sposób szczegółowy wykazała swoje umocowanie, przedkładając dokumenty, z których wynika przelew wierzytelności przysługującej względem pozwanej. Przedłożyła dokument umowy cesji wierzytelności z dnia 29 czerwca 2021 roku. Sama wierzytelność jest tam dostatecznie zindywidualizowana - wykaz z wierzytelności jest bowiem dokumentem stanowiącym załącznik do umowy cesji i przedstawia dane identyfikujące pozwaną oraz przysługującą przeciwko niej wierzytelność takie jak: numer umowy, imię i nazwisko pozwanej oraz jej PESEL, datę zawarcia umowy i datę wypowiedzenia umowy kredytu, kwotę należności głównej, odsetek i innych kosztów wymagalnych na dzień przeniesienia wierzytelności. Prawdziwość dokumentów związanych z umową cesji

wierzytelności nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Zaznaczyć należy, że powód na skutek zarzutów pozwanej przedstawił w piśmie z dnia 13 czerwca 2022 roku umowę cesji wraz z załącznikami jako dokumenty uwierzytelnione za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Ponadto, z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową jednoznacznie wynika, że osoby zawierające umowę cesji były do tego należycie umocowane. Sąd uznał zatem, że przedstawione przez powoda dokumenty w pełni wykazują legitymację czynną strony powodowej do dochodzenia roszczeń z tytułu przelanej wierzytelności.

Odnośnie do zarzutu braku wskazania ceny przelewu wierzytelności podnoszonego przez pozwaną, strona powodowa w odpowiedzi z 13 czerwca 2022 roku dołączyła dokumenty, które potwierdzały jej wysokość oraz okoliczność, że taka kwota została przez powódkę zapłacona. Na marginesie - w ocenie Sądu – w kontekście ważności umowy sprzedaży wierzytelności brak sprecyzowania jej ceny oraz wskazania jaki udział w tej cenie miał zbywany dług pozwanego nie jest istotny. Ustawodawca nie wymaga aby cena umowy była ustalana względem każdej nabywanej wierzytelności, natomiast ustalona między podmiotami cena całościowa za wszystkie sprzedawane wierzytelności nie miała znaczenia dla skuteczności zbycia każdej pojedynczej wierzytelności z całego pakietu. Na marginesie wskazać należy, że powszechną praktyką w obrocie wierzytelnościami jest brak ujawniania ich ceny.

Podsumowując kwestię ważności i skuteczności umowy cesji wierzytelności, w ocenie Sądu zawarta między stronami umowa zawierała wszelkie podmiotowo oraz przedmiotowo istotne elementy, by uznać ją za skuteczną. Umowa cesji wierzytelności jednoznacznie określa strony umowy oraz przedmiot umowy, którym zgodnie z jej treścią był przelew wierzytelności. Strona powodowa miała zatem legitymację by dochodzić nabytej wierzytelności w postępowaniu sądowym.

Pozwana zakwestionowała także istnienie umowy pożyczki. W ocenie Sądu zarzut ten jest całkowicie chybiony. Strona powodowa wykazała dokumentami złożonymi w pozwie i w piśmie z 13 czerwca 2022 roku sposób dostateczny iż strony procesu łączyła umowa pożyczki, kwota 3000 zł została pozwanej wypłacona oraz że pozwana nie spłaciła swojego zobowiązania w całości. Jednocześnie pozwana nie wykazała w żaden sposób, w jakim zakresie to zobowiązanie zostało spełnione, nie przedłożyła ani jednego potwierdzenia wpłaty. Dlatego w tym zakresie Sąd dał wiarę twierdzeniom i dowodom strony powodowej.

Kwestionowanie ważności i skuteczności ugody przez pozwaną jest niezrozumiałe, gdyż z akt sprawy nie wynika, aby strony zawierały w niniejszej sprawie jakąkolwiek ugodę lub chociażby podejmowały takie próby. Powyższe stanowi zapewne pozostałość z pism procesowych sporządzanych przez pełnomocnika pozwanej w innych sprawach, odnoszących się do zupełnie innych zobowiązań.

Sporna między stronami jest kwestia skuteczności oświadczenia złożonego przez pełnomocnika pozwanej, o którym mowa w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z powołanym przepisem w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Przepis ten normuje tzw. sankcję kredytu darmowego, która polega na pozbawieniu kredytodawcy prawa do pobierania odsetek i innych kosztów kredytu określonych w umowie z tytułu udzielonego kredytu. Sankcja kredytu darmowego powstaje w przypadku naruszenia przez kredytodawcę jednego obowiązków, ściśle wymienionych w art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. W przypadku obowiązku informacyjnego naruszenie może polegać na podaniu konsumentowi nieprawdziwych lub niepełnych wiadomości. Zgodnie z art. 45 ust. 5 u.k.k. uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Pełnomocnik pozwanej składając oświadczenie o kredycie darmowym podniósł, że oprocentowanie umowne naliczono za cały okres obowiązywania umowy od pożyczki obejmującej również kredytowane koszty. Następnie wskazał, że od prowizji i innych kosztów kredytodawca przy kredycie konsumenckim nie może naliczać odsetek, nawet jeśli je kredytuje (art. 54 ust. 1 i 2 u.k.k.). W ocenie pełnomocnika pozwanej wadliwość umowy kredytowej odnośnie do naliczonego oprocentowania sprowadza się do tego, że kredytodawca nieprawidłowo podał w umowie kredytowej – zdefiniowane w art. 5 pkt 12 u.k.k. – RRSO na poziomie wskazanym w umowie, a także podał nieprawidłowo wyliczenie

odsetek umownych. Konkludując pełnomocnik pozwanej wskazał, że umowa kredytowa będąca podstawą niniejszego sporu narusza art. 30 ust 1 pkt 6 i 7 u.k.k., który nakazuje zawrzeć w niej (prawidłowe) wyliczenie odsetek umownych i wysokość RRSO. Z kolei pełnomocnik strony powodowej wskazał, że oświadczenie o kredycie darmowym należy uznać za bezskuteczne z uwagi na fakt, iż może ono być złożone jedynie wobec kredytodawcy. Ponadto podniósł, że termin do złożenia oświadczenia wygasł.

W ocenie Sądu nie doszło do ziszczenia się przesłanek warunkujących zastosowanie tzw. sankcji kredytu darmowego, jednakże z innych powodów niż te, które były podnoszone przez stronę powodową.

Zarzut strony powodowej, w którym podnosi, że oświadczenie o którym mowa w art. 45 u.k.k. należy kierować wyłącznie do kredytodawcy jest nietrafiony. Stoi on w oczywistej sprzeczności z treścią art. 509 § 2 zd. 1 k.c., który stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Konsekwencją zawarcia umowy cesji z dnia 29 czerwca 2021 roku jest zmiana podmiotowa po stronie wierzyciela, polegająca na tym, że dotychczasowy wierzyciel traci to stanowisko, a w jego miejsce wchodzi nabywca wierzytelności, który uzyskuje ją w takim samym kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy. Zatem strona powodowa jest podmiotem, do którego należy kierować oświadczenie o skorzystaniu z tzw. sankcji kredytu darmowego.

W odniesieniu do terminu do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k. Sąd podziela pogląd prezentowany w doktrynie, że przez wykonanie umowy należy rozumieć stan, w którym wszelkie zobowiązania obydwu stron umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane. W konsekwencji, jeżeli konsument lub kredytodawca pozostaje w opóźnieniu lub zwłoce z wykonaniem jakiegokolwiek obowiązku wynikającego z umowy o kredyt konsumencki termin roczny na wygaśnięcie uprawnienia do złożenia oświadczenia z art. 45 ust. 1 nie rozpoczyna swojego biegu. Wobec powyższego należy uznać, że oświadczenie pełnomocnika pozwanej zostało złożone w terminie, albowiem konsument w chwili złożenia oświadczenia pozostawał w zwłoce w wykonaniu obowiązku spłaty kredytu.

Przechodząc do oceny trafności podnoszonych przez stronę pozwaną twierdzeń w oświadczeniu o kredycie darmowym z dnia 23 maja 2022 roku, należy wskazać, że w myśl art. 30 ust 1 pkt 6 u.k.k. umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy. Ponadto pkt. 7 wymienionego przepisu wskazuje, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Zdaniem Sądu treść umowy kredytowej łączącej strony prawidłowo określa wyliczenie odsetek umowy i wysokość RRSO. Zarówno z treści pozwu, jak i załączonych przez stronę powodową wyliczeń, nie wynika, aby oprocentowanie umowne naliczono za cały okres obowiązywania umowy od pożyczki obejmującej również kredytowane koszty. Kredytodawca wskazał precyzyjnie sposób ustalania oprocentowania według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych (§ 3 ust. 1 umowy pożyczki). Podał także, że w dniu zawarcia umowy stopa procentowa wynosi 7,20 %. Kredytodawca wskazał w § 4 ust. 1 umowy wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Ponadto przedstawił szczegółowe wyliczenie całkowitej kwoty do zapłaty. Zastrzegł także, że pożyczkobiorca nie ponosi innych kosztów niż wymienione w umowie z wyjątkiem kosztów, które będą wynikiem nieterminowej spłaty pożyczki albo jej części. Ponadto, wbrew twierdzeniom pozwanej, strona powodowa nie naliczała odsetek umownych z uwzględnieniem tzw. kosztów kredytu. Nie jest jasne na czym pełnomocnik pozwanej opiera twierdzenia o naliczaniu przez bank odsetek od prowizji. W argumentacji wskazuje na § 3 ust 2 i § 4 umowy pożyczki. Tymczasem z powołanych postanowień umowy wynika, że kwota naliczonych odsetek umownych od kwoty pożyczki wynosi 768,85 zł (§ 3 ust 2 umowy). Natomiast zgodnie z powoływanym § 4 umowy na całkowitą kwotę do zapłaty składa się m.in. całkowita kwota pożyczki w wysokości 3000 zł. Zresztą taka też kwota została pozwanej udostępniona przez dokonanie przelewu na jej rachunek bankowy. Z powyższego wynika, że odsetki umowne są naliczane w stosunku do kwoty 3000 zł, a nie od sumy kwoty

pożyczki powiększonej o koszty kredytu. W świetle przywołanych wyżej postanowień umowy pożyczki w ocenie Sądu przedmiotowa umowa czyni zadość wymaganiom przewidzianym przepisami art. 30 ust. 1 pkt 6 i 7 u.k.k. i brak jest podstaw do uznania, że strona powodowa naruszyła wynikające z nich obowiązki. W konsekwencji pozwanej nie przysługiwało uprawnienie do skutecznego skorzystania z przewidzianego w art. 45 u.k.k. tzw. sankcji kredytu darmowego.

Ponadto Sąd nie był uprawniony do badania z urzędu, czy w sprawie wystąpiły inne przesłanki z art. 45 ust. 1 u.k.k. uprawniające do zastosowania tzw. sankcji kredytu darmowego. Skorzystanie z przewidzianej w art. 45 ust. 1 u.k.k. sankcji kredytu darmowego zależy od określonej aktywności strony, a konkretnie od wykonania przez konsumenta uprawnienia prawokształtującego. Świadczy o tym sformułowanie zamieszczone w omawianym przepisie „po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia”. Jest ono typowe dla przypadków, w których w przepisach prawa cywilnego wprowadza się uprawnienie prawokształtujące. Z kolei pojęcia „oświadczenie” ustawodawca w kontekście przepisów prawa cywilnego używa dla określenia oświadczenia woli, a nie oświadczenia wiedzy. Brak badania przez Sąd z urzędu omawianej kwestii nie prowadzi do istotnego zmniejszenia poziomu ochrony konsumenta. Nie należy także tracić z pola widzenia, że konsument występuje w sporze z zawodowym pełnomocnikiem. Skoro zatem składając oświadczenie o sankcji kredytu darmowego pełnomocnik pozwanej wskazał, który konkretnie przepis miał zostać naruszony przez kredytodawcę Sąd nie był uprawniony ani zobowiązany do badania, czy doszło do naruszenia innych przepisów wymienionych w art. 45 § 1 u.k.k.

Sąd jest z kolei zobowiązany z urzędu uwzględnić, czy dochodzona w pozwie kwota nie przekracza maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumentckiego dopuszczalnej przez przepisy ustawy o kredycie konsumentckim. Rozważania należy rozpocząć od konstatacji, że przez cały okres trwania umowy, a więc od jej zawarcia w dniu 12 października 2020 roku do dnia jej wypowiedzenia przez kredytodawcę w dniu 29 kwietnia 2021 roku obowiązywał, odmienny od ustalonego w art. 36a u.k.k., limit maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu. Został on ustanowiony w art. 8d ust.1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568 z późn zm.). Zgodnie z treścią powołanego przepisu, maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumentckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumentckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) dla kredytów o okresie spłaty nie krótszym niż 30 dni oblicza się według wzoru: $MPKK \leq (K \times 15\%) + (K \times n/R \times 6\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają: MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K - całkowitą kwotę kredytu, n - okres spłaty wyrażony w dniach, R - liczbę dni w roku. Powyższy przepis obowiązywał od 31 marca 2020 roku do 30 czerwca 2021 roku. Ustawodawca nie wprowadził żadnych szczególnych dyrektyw stosowania powyższego przepisu, dlatego mając na uwadze zasadę jednolitości, spójności prawa oraz racjonalności ustawodawcy, a także wykładnię celowościową wyżej wymienionych rozwiązań prawnych należy przyjąć analogiczną wykładnię tego przepisu jak w wypadku stosowania art. 36a i n. u.k.k. Limity kosztów pozaodsetkowych określone w art. 8d-8e tzw. ustawy covidowej - podobnie jak limity wyznaczone w art. 36a-36c u.k.k. - powinny być uwzględniane przez sąd z urzędu. Jeżeli natomiast kwota roszczenia dochodzonego przez kredytodawcę przeciwko konsumentowi przekracza ustawowe limity sąd powinien oddalić powództwo w zakresie wykraczającym poza te limity.

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego niniejszej sprawy, maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu nie powinna przekroczyć kwoty 1054,60 zł. Wynika to z wykonania poniższego działania matematycznego. Przy założeniu, że całkowita kwota kredytu wynosi 3000 zł, a okres spłaty 1226 dni: $MPKK \leq ((3000 \text{ zł} \times 15\%) + (3000 \text{ zł} \times 1226/365 \times 6\%))$. Zatem kredytodawca ustalił pozaodsetkowe koszty kredytu w wysokości przekraczającej maksymalny limit określony w powołanym wyżej przepisie. Jak wynika z umowy, pozaodsetkowe koszty kredytu zostały ustalone na kwotę 3000 zł (opłata prowizyjna 2283,17 zł oraz opłata za udzielenie pożyczki 667,08 zł). Wprawdzie kredytodawca przedstawił wyliczenie pozaodsetkowych kosztów z uwzględnieniem okresu od dnia zawarcia pożyczki do dnia 9 marca 2021 roku i od 9 marca 2021 roku do końca trwania umowy, jednak już na pierwszy rzut oka powyższe wyliczenie wkracza poza maksymalny dopuszczalny limit. Suma kwot składających się na pozaodsetkowe koszty kredytu wskazanych w § 4 ust. 2 b umowy pożyczki wynosi 3000 zł. Powyższa

kwota byłaby maksymalną dozwoloną kwotą w wypadku, gdyby przez cały okres spłaty pożyczki obowiązywałby limit określony w art. 36a ust. 1 u.k.k. Natomiast przez ponad pół roku jej trwania obowiązywał limit z art. 8d o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (...), gdzie maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu była określona na dużo niższym poziomie. Niemniej jednak, w niniejszym stanie faktycznym należy przyjąć, że maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu powinna być określona wyłącznie według art. 8d ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, albowiem przez cały czas trwania umowy obowiązywał wyżej powołany przepis. Jakkolwiek pierwotnie termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 20 lutego 2024 roku, to jednak nie należy tracić z pola widzenia skutku jaki niesie za sobą wypowiedzenie umowy przez kredytodawcę. W chwili wypowiedzenia umowy (tj. w dniu 29 kwietnia 2021 roku) całość niespłaconego kredytu stała się wymagalna, pozostałe do spłaty raty, stały się natychmiast wymagalne. Skoro zatem całość roszczenia stała się wymagalna w chwili obowiązywania limitu z art. 8d ust. 1 tzw. ustawy covidowej, to maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu nie mogła zostać ustalona w odmienny sposób aniżeli określony w wymienionym przepisie.

Pomimo zastrzeżenia w umowie przez kredytodawcę pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przekraczających ich dopuszczalną maksymalną wysokość, kwota jakiej domaga się strona powodowa w niniejszym pozwie z tytułu tych kosztów łącznie z dotychczas wypłaconą przez pozwaną z tego tytułu kwotą mieści się poniżej wartości maksymalnej z art. 8d ust. 1 ustawy covidowej. Strona powodowa domaga się kwoty 805,79 zł. Z dwóch pierwszych rat jakie uiściła pozwana, na poczet opłaty prowizyjnej zostało zaliczone 4,69 zł, a na poczet opłaty za udzielonej pożyczki zostało zaliczone 2,32 zł. Powyższe wynika z zestawienia podanych kwot zastrzeżonych pierwotnie w umowie pożyczki z kwotami wskazanymi w wykazie wierzytelności – załącznika do umowy cesji. W przypadku opłaty prowizyjnej jest to 2283,17 zł – 2278,48 zł, natomiast w przypadku opłaty za udzielenie pożyczki 716,83 zł - 714,51 zł. Zaznaczyć należy, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że wpłaty tytułem opłaty prowizyjnej oraz opłaty za udzielenie pożyczki były wyższe niż wskazane przez stronę powodową. Zatem suma pozaodsetkowych kosztów kredytu wyniosła łącznie 812,80 zł (805,79 zł + 4,69 zł + 2,32 zł).

Wobec powyższego strona powodowa mogła domagać się w niniejszym pozwie kwoty 805,79 zł tytułem pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Mając na uwadze powyższe, wobec braku spełnienia przez pozwaną całości zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki nr (...) powództwo okazało się uzasadnione w całości.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 481 k.c. przyjmując jako datę początkową ich naliczania dzień wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku biorąc pod uwagę zasadę odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Pozwana jako strona przegrywająca sprawę jest obowiązana do zwrócenia stronie wygrywającej koszty procesu. Na kwotę 1117 zł, składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, a także koszty zastępstwa procesowego przez zawodowego pełnomocnika w wysokości 900 zł - wynikające z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804 z późn. zm.)

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak we wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie
2. doręczyć:
3. kalendarz 14 dni